

Cap dolor no és inútil

Quants dies fa que havies oblidat el cos?

Foto: Barbara W.

Has deixat que es refredés el cafè, no saps com -no saps amb què t'has distret, on te n'has anat; o sí, però no t'ho vols dir. No ho vols dir. Tampoc no saps com et vas fer els cops que han sortit l'endemà, insolents, i que ara et reclamen. Quants dies fa que havies oblidat el cos? Cap dolor no és inútil si te'l recorda, si et torna aquí, si et torna a tu. No escric poemes d'amor, deies ahir, però volies dir d'amor que no toca de peus a terra, que no toca pell, que no toca cos. I Déu no t'és, tampoc, si no et passa pel cos. Cap dolor no és inútil si et recupera el tacte aspre de les mans, els llavis fràgils que es tallen amb un cop de fred, les parpelles cansades i el coll i els pits i els pulmons i el ventre. Cap dolor no és inútil si et torna aquí, al paisatge inèdit d'aquest moment, d'avui que és l'endemà dels versos i els amics i els somriures, el paisatge estrany d'ara mateix, aquest diumenge blanc amb el cafè fred damunt la taula i el de dins a fora, mirant-ho tot.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia*(<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .